nekdanji oblastniki psihično in fizično zlomiti. Želeli so, da bi postali duhovno šibki in bi vaša duhovna šibkost postala nekakšna vstopna rana, skozi katero bi zlahka prodirale protikatoliške ideje. Temu ste se odločno uprli in za izpolnitev Božjega načrta odločno poprijeli v roke plug lastnega življenja in orali v trdo, kamnito, velikokrat neplodno zemljo. Seme, ki ste ga nežno in z ljubeznijo sejali, pa je vzklilo in obrodilo bogat sad. Prišel je čas žetve, da angel prinese na nebeški oltar vse, kar ste dobrega storili v zemeljskem življenju. In tega je veliko.

Danes se poslavljamo od vas. Z vašim odhodom je v naši župniji sv. Jakoba zazevala velika praznina, ki je ne bo mogel nihče v polnosti nadomestiti, saj je vsak človek enkraten in neponovljiv.

Zahvaljujemo se vam za pokončnost in zvestobo, s katero ste služili Bogu in slovenski Cerkvi. Hvala vam za vaš zgled hoje za Kristusom. Hvala vam za vsa leta, ki ste jih preživeli med nami in nam oznanjali Boga, ki je ljubezen. Hvala vam za besede tolažbe in spodbude. Hvala vam za vaše molitve. Hvala vam za vašo pozornost in naklonjenost, ki nas je opogumljala v urah teme in obupa. Hvala vam, da ste bili preprosto naš duhovni oče: skromen, neopazen, pa vendar tako močno navzoč v našem življenju. Hvala vam, ker ste nam odkrili paradoks Božje ljubezni, da so bremena in ovire opora in pomoč v prepoznavanju Božje volje.

Spoštovani pokojni p. Šetar!

Blagor tistim služabnikom, ki jih bo gospodar ob svojem prihodu našel budne! Resnično povem vam: »Opasal se bo in jih posadil za mizo. Pristopil bo in jim stregel.«

Veselimo se, da ste tudi vi služabnik, ki ga je gospodar posadil za mizo večne gostije. Prosite za nas, da bomo tudi mi nekoč deležni te milosti in bomo lahko gledali Boga iz obličja v obličje. Počivajte v miru!

IZ OPOROKE P. FRANCA ŠETARJA

V veri v Troedinega Boga nisem nikoli omahoval, Božji Materi – Devici Mariji sem bil vse življenje iz srca vdan.
Trudil sem se dejavno in iskreno ljubiti ljudi (tudi sovražnike), zlasti pa sobrate.
Veselim se odhoda v lepšo, pravičnejšo Božjo večnost, zaupajoč v usmiljenega Odrešenika.

P. FRANC ŠETAR JE ŽIV MED NAMI

26. 7. 1929 – 16. 2. 2024

Pred nekaj dnevi je pater Jože Kokalj dejal, da manjka pater Šetar in ga večkrat pogreša. Strinjal sem se. Ko nekoga ni, nam spregovori na poseben način. Pater Šetar je v skupnosti, župniji navzoč. K nam prihaja v različnih podobah in spominih. Patra prikličemo medse, včasih ko rečemo, kaj bi pa pater Šetar zdaj rekel, kako bi on ukrepal. Cenil je red in disciplino. Imel je dober pregled, kaj se dogaja v skupnosti, kaj je in česa ni in kaj bi bilo primerno za redovniško življenje. Njegove besede, navdihi, ideje so bili vedno klic in vabilo, da smo razmišljali o različnih vprašanjih današnjega časa. Kljub visoki starosti se je znal zelo približati današnjemu človeku in duhovnemu iskanju našega časa. Rad se je pošalil, a gledal je na življenje z duhovno resnimi očmi. Pater Šetar je bil raziskovalec. Poslušal je, prebiral, raziskoval, kaj se dogaja v svetu. Občudovali smo patra, da je do konca močno zaznaval svet in življenje. Zahvaljujmo se Bogu za njegovo duhovno prisotnost. Spomnimo se ga v molitvi. V tej prilogi se vračamo k njemu in ga priporočamo nebeškemu Očetu, naj ga objame Božja ljubezen. Tudi mi prejemamo milosti po našem patru Šetarju. Hvala vam, pater Šetar!

p. Benedikt Lavrih

GOVORI NA POGREBNI SLOVESNOSTI, cerkev Vseh svetih na Žalah 22. 2. 2024

Jože Milčinovič, župnik v Kočevski Reki

V imenu župnije Kočevska Reka iskren boglonaj, da ste bili priča nove pomladi, ki je sramežljivo odpirala vrata toplemu soncu Božje bližine, ki nam zagotavlja, »Jaz bom z vami.« To ste sam doživljal kot župnijski upravitelj, ki se je po več kot štirih desetletjih zopet naselil v župniji. Doživljali ste sence, ki ste jih prej poznali, in svetlobo, ki prinaša novo življenje. Z gradnjo nove cerkve sta kraj in župnija dobivala zopet družinsko mizo, ob kateri je prostora za vse, ki to želijo. Hvala vam za pokončnost in vse, kar ste prinesli in posejali v naši župniji v Kočevski Reki in ravno tako v župniji Banja Loka in župniji Osilnica. Naj Vam Gospod povrne za zvestobo. Počivajte v miru.

Milan Knep, nekdanji župnik v župniji Ljubljana – Moste

Do p. Franceta čutim posebno spoštovanje, zato bi mu rad ob slovesu izrekel nekaj besed zahvale. Pri tem se bom omejil na obdobje od 2005 do 2013, ko sem bil župnik v župniji Ljubljana – Moste. P. France je bil teh osem let duhovni pomočnik, in nato še nekaj let po mojem odhodu iz Most. S svojim duhovniškim likom se je globoko zapisal v srca Moščanov. Občudoval sem njegovo brezpogojno pripravljenost za služenje Cerkvi. Naloge in prošnje je izpolnjeval kot nekaj samoumevnega. Zanj je bilo služenje Kristusu in Cerkvi absolutno na prvem mestu. Bil je kot vojak, točen, vedno na pravem mestu, stoodstotno zanesljiv, kar je bilo dogovorjeno, je brezhibno izpolnil. Tega, kar je obljubil, ni nikoli pozabil ali pomešal, čeprav je v župnijo prihajal iz centra mesta, od Svetega Jakoba.

Ob p. Francetu ugotavljam, da sta sodobna permisivna vzgoja in kultura nove generacije v marsičem ohromili. Ljudje kova p. Franceta, so bili duševno čvrsti, niso jih zanašala čustva, niso mislili na to, kako bi si jemali čas zase. Ko so izpolnjevali svoje poslanstvo, so doživljali notranje zadovoljstvo in osmislitev svojega življenja, zato se niso vrteli okoli svojih problemov, niso, tako kot danes, preizpraševali svoje identitete. Prav na tem temelju so lahko vzdržali velike psihične in fizične napore, pomanjkanje in življenje v veliki skromnosti, in to tako v otroštvu pred drugo svetovno vojno, kot med vojno in desetletja po njej. To vzdržljivost, duhovno, psihično in telesno, so imeli vgrajeno v svojo psihofizično strukturo.

P. France je bil čvrst Kristusov vojak, vendar nikoli čemeren in nezadovoljen. Kot ljudski misijonar je obkrožil vso Slovenijo, poznal je ljudi in njihove stiske. Rad je bil med ljudmi, zato se je v Mostah udeleževal vseh srečanj ŽPS, srečanj Skupnosti upokojencev, vseh župnijskih slavij. Pri vsem tem je bil zelo diskreten in konstruktiven. Z ljudmi je brez težav navezal stike in jim bil prijeten sogovornik.

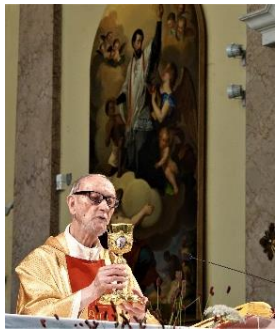

Do konca je spremljal dogajanje v Cerkvi, družbi, kulturi in politiki. Z vsem je bil na tekočem. Posebej blizu mu je bil tudi svet kulture, zato je pisal, prevajal, izdajal svoje knjige, še posebej ga je zanimal film, ker je v njem videl pomembno sredstvo oznanjevanja. Filme, za katere je pripravil slovenske podnapise, je prinašal tudi v župnijo, da smo si jih skupaj ogledali. Ljudem je podarjal svoje knjige in knjige drugih avtorjev, ki so ga navdušili.

P. France je bil človek elementarne poštenosti. Če je prebral kak moj prispevek, me je poklical, me pohvalil in se mi zahvalil. Česa takega so zmožni samo zares resnicoljubni ljudje.

P. France je bil po duši apostol. Vse, kar je delal, ustvarjal, govoril, mislil in občutil, je bilo usmerjeno v oznanjevanje evangelija. Vanj je verjel do zadnjega vlakna svoje biti. Kristus je bil zanj središče sveta, vesolja in zgodovine, ključna referenca za presojanje vsega. Bil je ves v svetu in obenem v Kristusu, onstran vsega. Polnih osemdeset let, vse od začetka vojne, je v sebi nosil bolečino revolucionarne prevare slovenskega naroda. Preporoda slovenstva po tej revolucionarni tragediji našega naroda ni doživel, a upanje v njem ni nikoli presahnilo. Kajti v njegovi duši je vedno svetilo sonce, Kristus, Odrešenik človeka.

P. France, v nebesih nam izprosite mož, ki vam bodo podobni v vedrini, iskrenosti, znanju in oznanjevalnem žaru.

Darko Gorenc, župnija Ljubljana – sveti Jakob

Nobeno slovo ni lahko in če je res iskreno, se pojavijo tudi solze, kar je normalno – človeško. Bolečino slovesa, ki jo čutimo danes tukaj zbrani ob krsti pokojnega p. Franca Šetarja, pa duša, ki išče presežno in vidi v globine najbolj intimnih procesov, more spremeniti v radostno veselje velikonočnega jutra, ki ima za cilj eno samo upanje: večno življenje v Bogu. Trdno sem prepričan, da pokojni p. Šetar že prepeva vstajenjsko alelujo v objemu Troedinega Boga. Zato naj se naše solze žalovanja spremenijo v solze veselja, ker smrt nad njim nima več moči.

Spoštovani pokojni p. Šetar!

Ko stojim pred vašo krsto, mi pred oči prihajajo razni dogodki, srečanja, obrazi, misli, predvsem pa vaša duhovnost. Veliko teh je povezanih s časom vašega bivanja v župniji sv. Jakoba v Ljubljani, ko ste vanjo vstopili, lahko bi rekel, kakor Abraham v obljubljeno deželo: z močnim zaupanjem v Božjo previdnost in z neomajno vero v Boga.

Kako predstaviti pokojnega p. Šetarja, da bi vsaj malo doumeli širino njegovega duha?

Osebno sem vas doživljal kot ponižnega, skromnega, Bogu vdanega redovnika, prežetega z močnim čutom za pravičnost, človekoljubnost in resnico, bogatega v služenju, dajanju, odpuščanju in usmiljenju. Odprtost in širina vašega duha je napolnjevala mojo praznino, ki je dostikrat mejila na resignacijo. Nikoli niste iskali sebe v odnosu do drugih. Doživljal sem vas kot velikega Slovenca – domoljuba, ukoreninjenega v slovensko zemljo, široko razgledanega intelektualca, obdarjenega z mnogimi talenti. Bili ste človek kontemplacije; zdrav teološki nauk ste uporabljali kot duhovni in intelektualni dar za širjenje Božjega kraljestva. Trdnost v veri, potrpežljivost v upanju in neomajnost v ljubezni do svete, katoliške Cerkve, so trije temelji, na katerih je slonelo vaše redovniško poslanstvo. Pomagali ste nam odkriti sozvočje med zemeljskim in presežnim, med trdoto življenja in mehkobo Božje navzočnosti.

Pot, ki ste jo prehodili, je bila mnogokrat težavna, posuta s trnjem. Tiho, skromno, neopazno, pa vendar odločno ste hodili po njej, čeprav so vas hoteli